A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2015. július 16.*

„Megsemmisítés iránti kereset — Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Európai Unión belüli kereskedelmi rendszerének az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Ausztrálián belüli kereskedelmi rendszerével való összekapcsolására irányuló tárgyalások megkezdésére felhatalmazást adó tanácsi határozat — Tárgyalási irányelvek — Különbizottság — Az EUSZ 13. cikk (2) bekezdése, az EUMSZ 218. cikk (2)–(4) bekezdése és az EUMSZ 295. cikk — Intézményi egyensúly”

A C-425/13. sz. ügyben,

az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránt 2013. július 24-én

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Valero Jordana és F. Castillo de la Torre, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek,

támogatja:

az **Európai Parlament** (képviselik: R. Passos és D. Warin, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: K. Michoel, M. Moore és J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Cseh Köztársaság** (képviselik: M. Smolek, J. Vláčil és E. Ruffer, meghatalmazotti minőségben),

a **Dán Királyság** (képviselik: C. Thorning, L. Volck Madsen és U. Melgaard, meghatalmazotti minőségben),

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviseli: T. Henze és B. Beutler, meghatalmazotti minőségben),

a **Francia Köztársaság** (képviselik: D. Colas, G. de Bergues, F. Fize és N. Rouam, meghatalmazotti minőségben),

a **Holland Királyság** (képviselik: M. Bulterman és M. de Ree, meghatalmazotti minőségben),

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Lengyel Köztársaság** (képviseli: B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben),

a **Svéd Királyság** (képviselik: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson, L. Swedenborg és C. Hagerman, meghatalmazotti minőségben),

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik: E. Jenkinson és M. Holt, meghatalmazotti minőségben, segítőik: J. Holmes és B. Kennelly barristerek)

beavatkozó felek,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts elnökhelyettes, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta (előadó), M. Ilešič, A. Ó Caoimh, C. Vajda, S. Rodin és K. Jürimäe tanácselnökök, A. Rosas, Juhász E., J. Malenovský, E. Levits, F. Biltgen és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: M. Aleksejev tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. január 6-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2015. március 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetlevelében az Európai Bizottság az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Unión belüli kereskedelmi rendszerének az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Ausztrálián belüli kereskedelmi rendszerével való összekapcsolására irányuló tárgyalások megkezdésére felhatalmazást adó, 2013. május 13-i tanácsi határozat 2. cikke második mondatának, valamint e határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) melléklete A. szakaszának megsemmisítését kéri.

Jogi háttér

A 2003/87/EK irányelv

2 A 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 140., 63. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL L 275., 32. o.; a továbbiakban: irányelv) az EK 175. cikk (1) bekezdése alapján fogadták el. Amint azt ezen irányelv (5) preambulumbekezdése kifejti, az irányelv célja, hogy hozzájáruljon az Európai Közösség és tagállamai által a Kiotói Jegyzőkönyv keretében az emberi eredetű kibocsátások csökkentése érdekében vállalt kötelezettségek hatékonyabb teljesítéséhez.

3 Az irányelv 1. cikke az irányelv célját a következőképpen határozza meg:

„Ez az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza a Közösségben az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét [...].”

4 Az irányelv „Kapcsolódás más üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszeréhez” című 25. cikke értelmében:

„(1) A közösségi rendszer és egy másik, üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmére szolgáló rendszer közötti kölcsönös elismerés biztosítására a Szerződés 300. cikkében meghatározott szabályokkal összhangban megállapodásokat kell kötni a Kiotói Jegyzőkönyv B. mellékletében felsorolt és a jegyzőkönyvet megerősítő harmadik országokkal.

(1a) Kibocsátási egységek elismerése céljából megállapodások köthetők a közösségi rendszer és az azzal összeegyeztethető, másik országban vagy szövetségi szint alatti vagy regionális közigazgatási egységben létrehozott, a kibocsátást abszolút összkvóta megállapításával szabályozó és kötelező erejű, az üvegházhatású gázkibocsátással való kereskedést lehetővé tévő rendszerekkel.

(1b) A közösségi rendszerben lévő, vagy más, a kibocsátást abszolút összkvóta megállapításával szabályozó, az üvegházhatású gázkibocsátással való kereskedést lehetővé tévő, kötelező erejű rendszerekben lévő kibocsátási egységek tekintetében megvalósítandó igazgatási vagy technikai koordináció céljából nem kötelező erejű megállapodások hozhatók létre harmadik országokkal, szövetségi szint alatti és regionális közigazgatási egységekkel.

(2) Amennyiben megkötöttek egy, az (1) bekezdésben említett megállapodást, a Bizottság elfogadja a kibocsátási egységek adott megállapodás értelmében történő kölcsönös elismeréséhez szükséges rendelkezéseket. [...]”

A jogvita előzményei

5 2011-ben az Ausztrál Államszövetség kapcsolatba lépett a Bizottsággal annak érdekében, hogy kétoldalú tárgyalások kezdődjenek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Európai Unión belüli kereskedelmi rendszerének az ausztrál rendszerrel való összekapcsolásáról.

6 Az érintett kereskedelmi rendszerek összekapcsolása érdekében az Ausztrál Államszövetséggel való tárgyalások megkezdésére való felhatalmazásra vonatkozó hivatalos ajánlást a korábbi, az Unió kereskedelmi rendszerének a svájci kereskedelmi rendszerrel való összekapcsolásra vonatkozó ajánlás alapján fogalmazták meg. Az ajánlást a Bizottság 2013. január 24-én fogadta el, majd megküldte az Európai Unió Tanácsának. A Tanács „Környezet” munkacsoportjában folytatott megbeszélések során a tagállamok kérték, hogy nagyobb mértékben vonják be őket az Ausztrál Államszövetséggel való tárgyalásokba, amit a Bizottság ajánlása nem tartalmazott. A „Környezet” munkacsoport 2013. április 22-én néhány módosítással jóváhagyta a kompromisszumos szöveget.

7 2013. május 2-án a Bizottság megküldött egy jegyzőkönyvbe foglalandó nyilatkozatot, amelyben vitatta a szóban forgó tárgyalások megkezdésére felhatalmazást adó határozattervezet egyes elemeit (8805/13. sz. dokumentum, ADD1). A Tanács szintén nyilatkozatot tett, 2013. május 8-i dátummal (8805/13. sz. dokumentum, ADD2).

8 E határozattervezetet az állandó képviselők bizottsága (Coreper) elé terjesztették, és e szöveget fogadták el végül a „Mezőgazdasági és halászati” Tanács 2013. május 13-i ülésének „A” napirendi pontjaként.

9 A megtámadott határozat 1. cikkének (1) bekezdése szerint a Bizottság felhatalmazást kapott az Unió nevében való tárgyalások megkezdésére.

10 A megtámadott határozat 1. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a „Bizottság vezeti e tárgyalásokat […] az e határozat mellékletében foglalt tárgyalási irányelveknek megfelelően”.

11 E határozat 2. cikkének második mondata úgy rendelkezik, hogy „a Bizottság minden tárgyalási fordulót követően – de legalább negyedévenként – írásban tájékoztatja a Tanácsot a tárgyalások eredményéről”.

12 Az említett határozat mellékletének A. szakaszában szereplő, a Bizottsághoz címzett tárgyalási irányelvek (8568/13. sz. dokumentum, ADD1) szövege a következő:

„A. A tárgyalások menete

1. A Bizottság a hatályban lévő vonatkozó uniós jogszabályokkal összhangban folytatja le a tárgyalásokat. Az Unió részletes tárgyalási álláspontját adott esetben az 1. cikk (2) bekezdésében említett különbizottságban vagy a Tanácson belül kell meghatározni. A Bizottság munkáját segítő különbizottságként a »Környezetvédelmi« munkacsoportot kell kijelölni. A különbizottság üléseinek megszervezése és az üléseken az elnöki tisztség betöltése a Tanács elnökségét ellátó tagállam feladata.

2. A tárgyalásokat időben elő kell készíteni. Ennek érdekében a Bizottság, amint lehet, tájékoztatja a Tanácsot a tárgyalások tervezett ütemezéséről és a megtárgyalásra kerülő kérdésekről, és továbbítja a Tanácsnak a vonatkozó dokumentumokat, elegendő időt biztosítva a különbizottság tagjainak, hogy megfelelően felkészüljenek a soron következő tárgyalásokra.

3. A különbizottság minden tárgyalási fordulót megelőzően ülésezik, annak érdekében, hogy behatárolja a kulcsfontosságú kérdéseket, és az esettől függően kialakítsa a tárgyalási álláspontot vagy iránymutatást. Adott esetben – a különbizottság előzetes engedélye alapján – fel lehet kérni az Éghajlatváltozási Bizottságot, hogy adjon iránymutatást az összekapcsolással foglalkozó tárgyalások sajátos technikai vonatkozásait illetően.

4. A Bizottság minden tárgyalási fordulót követően – de legalább negyedévenként – jelentést készít a Tanácsnak a tárgyalások eredményéről. A Bizottság tájékoztatja a Tanácsot, és konzultál a különbizottsággal a tárgyalások során esetleg felmerülő minden jelentősebb problémáról.”

13 E tárgyalási irányelvek B. szakasza szabályozza a tárgyalások tartalmát és hatályát.

14 A tárgyalások megkezdéséről szóló határozattervezetre vonatkozó, 2013. május 8-i tanácsi nyilatkozat második bekezdése a következőképpen szól:

„A különbizottságnak az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdése szerinti kijelölése azt jelenti, hogy a bizottság […] feladata a tárgyalások folytatásának követése és a főtárgyalónak való iránymutatás, figyelembe véve a Tanács által elfogadott tárgyalási irányelveket.”

15 A megtámadott határozatot 2013. május 15-én kézbesítették a Bizottságnak.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

16 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen semmisítse meg a megtámadott határozat 2. cikkének második mondatát, valamint mellékletének A. szakaszát;

– másodlagosan semmisítse meg a megtámadott határozatot, és amennyiben azt teljes egészében megsemmisíti, tartsa fenn annak joghatásait;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

17 A Bíróság Hivatalához 2013. október 7-én benyújtott beadványában a Tanács – a Bíróság eljárási szabályzatának 151. cikke alapján – kérte a Bíróságtól a megtámadott határozatnak és a tárgyalási irányelveknek, valamint az említett irányelveknek a Bizottság keresetlevelében idézett részeinek az „ügyiratokból való eltávolítását”. A Tanács szintén kérte a Bíróságtól az általa szükségesnek ítélt intézkedések megtételét annak biztosítása érdekében, hogy a tárgyalási irányelvek tartalma „ne kerüljön nyilvánosságra”, illetve hogy ezen irányelvek jellegére „ne lehessen következtetni a Bíróság nyilvánosan hozzáférhető dokumentumaiból”.

18 A Tanács ezen kérelmét a Bíróság a Bizottság kontra Tanács végzéssel (C-425/13, EU:C:2014:91) elutasította.

19 Az Európai Parlament, amely számára a Bizottság kérelmeinek támogatása végett a Bíróság elnöke 2014. február 13-i határozatával megengedte az eljárásba való beavatkozást, azt kéri, hogy a Bíróság adjon helyt a Bizottság által előterjesztett kérelmeknek.

20 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a keresetet, vagy a megtámadott határozat megsemmisítése esetén ne tartsa fenn annak joghatásait, és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

21 A Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Holland Királyság, a Lengyel Köztársaság, a Svéd Királyság – amelyek számára a Tanács támogatása végett a Bíróság elnöke 2014. február 13-i határozatával megengedte az eljárásba való beavatkozást – azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a keresetet.

22 A Cseh Köztársaság és a Francia Köztársaság, amelyek számára a Tanács támogatása végett a Bíróság elnöke 2014. február 13-i határozatával megengedte az eljárásba való beavatkozást, azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a keresetet és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

23 Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, amely számára a Tanács támogatása végett a Bíróság elnöke 2014. február 13-i határozatával megengedte az eljárásba való beavatkozást, azt kéri, hogy a Bíróság a keresetet teljes egészében utasítsa el, illetve amennyiben a keresetnek teljes mértékben vagy részben helyt ad, a megtámadott határozat joghatásait ne tartsa fenn.

A keresetről

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

24 A Tanács a Bizottság keresetének elfogadhatatlanságára hivatkozik, mivel az a megtámadott határozat melléklete A. szakaszának megsemmisítésére irányul, amely a jogvita tárgyát képező tárgyalási irányelveket tartalmazza. A Tanács arra hivatkozik, hogy az intézmények közötti más jogvitákban a Bizottság úgy vélekedett, hogy az ilyen irányelveknek nincs kötelező jogi aktus jellege.

25 A Bizottság arra hivatkozik, hogy az a tény, hogy a tárgyalási irányelveket úgy tekintik, hogy azoknak nincs kötelező ereje, nem jelenti azt, hogy ne keletkeztetnének joghatásokat. Mivel a Tanács egyértelműen kifejtette, hogy a szóban forgó tárgyalási irányelvek kötelezőek a Bizottságra nézve, szerinte az általa benyújtott kereset elfogadható.

A Bíróság álláspontja

26 Emlékeztetni kell arra, hogy a megsemmisítés iránti kereset benyújtásának lehetősége az uniós intézmények által hozott valamennyi rendelkezés tekintetében – azok jellegétől és formájától függetlenül – rendelkezésre kell, hogy álljon, már amennyiben azok joghatás kiváltására irányulnak (lásd: Bizottság kontra Tanács ítélet, C-28/12, EU:C:2015:282, 14. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Annak eldöntése érdekében, hogy az ilyen rendelkezések joghatásokat váltanak-e ki, azok tartalmát kell megvizsgálni (lásd ebben az értelemben: Hollandia kontra Bizottság ítélet, C-147/96, EU:C:2000:335, 27. pont).

28 E tekintetben a Bíróság korábban már megállapította, hogy valamely, az EUMSZ 218. cikk (3) és (4) bekezdése alapján elfogadott határozat joghatásokat vált ki az Unió és a tagállamok, valamint az uniós intézmények egymás közötti viszonyában (lásd: Bizottság kontra Tanács ítélet, C-114/12, EU:C:2014:2151, 40. pont).

29 A jelen ügyben a megtámadott határozat mellékletének a jogvita tárgyát képező tárgyalási irányelveket tartalmazó A. szakasza pontos és részletes eljárást ír elő a tervezett megállapodás megtárgyalására vonatkozóan, amely feladatot a Tanács nyilvánvalóan a Bizottságra óhajtott bízni, miként az e határozat 1. cikkének (2) bekezdéséből is kiderül.

30 Így tehát az olyan jellegű, amely joghatásokat vált ki.

31 Következésképpen a kereset elfogadható.

Az ügy érdeméről

32 Keresetének alátámasztásaként a Bizottság két jogalapot terjeszt elő. Az első jogalap, amely a tárgyalási irányelvek A. szakaszában foglalt részletes eljárásra vonatkozik, az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének, EUMSZ 218. cikk (2)–(4) bekezdésének és az EUMSZ 295. cikk, valamint az intézményi egyensúly elvének megsértésén alapul. A második jogalap, amely a megtámadott határozat azon részére vonatkozik, amely úgy rendelkezik, hogy „az Unió részletes tárgyalási álláspontját” a különbizottság vagy a Tanács „határozza meg”, az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének és az EUMSZ 218. cikk, valamint az intézményi egyensúly elvének megsértésén alapul.

33 A Bíróság célszerűnek tartja e két jogalapot együttesen vizsgálni.

A felek érvei

34 A Bizottság kifejti, hogy az olyan területekre tartozó nemzetközi megállapodásokra vonatkozó tárgyalások, amelyek nem elsősorban vagy nem kizárólag a közös kül- és biztonságpolitikával kapcsolatosak, az ő hatáskörébe tartoznak. Főtárgyalói szerepét e területen a többi uniós intézmény nem vonhatja kétségbe. Bár az EUMSZ felruházta a Tanácsot azzal a jogkörrel, hogy felhatalmazást adjon ilyen tárgyalások megkezdésére, szerinte a Tanács nem rendelkezik arra vonatkozó jogkörrel, hogy a tárgyalási irányelvek tartalmát kibővítse olyan rendelkezések beillesztésével, amelyek nem kötődnek közvetlenül az érintett harmadik országgal folytatott tárgyalásokhoz.

35 A Bizottság úgy véli, hogy a tárgyalási irányelvek elfogadásával kapcsolatos jogkör nem terjed ki a tárgyalások menetére vonatkozó részletszabályok meghatározására, hiszen az említett irányelveknek csupán a tárgyalások során alkalmazandó stratégiai eszköztárat és érdemi célokat kell meghatározniuk.

36 A Bizottság szerint a megtámadott határozat mellékletének A. szakaszában foglalt részletes tárgyalási eljárásnak az a következménye, hogy – az EUMSZ 218. cikk (2)–(4) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen – új hatáskörökkel ruházza fel a Tanácsot. A Tanács, azáltal hogy egyoldalúan ír elő ilyen eljárást, szerinte olyan kötelezettségeket ró a Bizottságra, amelyek nincsenek összhangban az említett rendelkezésekkel.

37 A Bizottság úgy véli, hogy a Tanács az EUSZ 13. cikk (2) bekezdését, valamint az intézményi egyensúly elvét is megsértette, azáltal hogy a szóban forgó tárgyalási irányelvek révén kiszélesítette a Szerződések által ráruházott hatásköröket.

38 A Bizottság hangsúlyozza, hogy bár hasznos lehet, ha az intézmények az együttműködésük részletszabályait rendszerezik, az ilyen együttműködést – az EUMSZ 295. cikknek megfelelően – intézményközi megállapodások útján kell folytatni. A jelen ügyben, ilyen megállapodás megkötése hiányában, a Tanács szerinte a megtámadott határozat melléklete A. szakaszának elfogadásával e cikket is megsértette.

39 A Bizottság előadja, hogy a Tanácsnak az említett A. szakasz értelmében döntő szerepe van a tárgyalási folyamatban. Ugyanezen szakasz szerinte ugyanis azt írja elő, hogy az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdésében említett különbizottság, illetve a Tanács feladata bizonyos körülmények esetén „az Unió részletes tárgyalási álláspontját” kialakítani, ami a Bizottságra nézve kötelező. Márpedig, a Szerződések nem ruházzák fel semmiféle közvetlen döntési jogkörrel a tárgyalások során e bizottságot vagy a Tanácsot, hiszen e tekintetben a Bizottság rendelkezik korlátlan hatáskörrel. A különbizottság szerinte csupán egy konzultatív jellegű szerv a főtárgyaló irányában.

40 A Bizottság szerint az ő feladata meghatározni a Tanács által kijelölt különbizottsággal folytatott konzultáció részletszabályait, az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdésével összhangban. E rendelkezés csupán konzultatív szerepet szán a különbizottságnak, hiszen mindössze annyit ír, hogy a tárgyalásokat „vele egyeztetve” kell lefolytatni. Természetesen, bár e bizottság kifejtheti a nézeteit a tárgyalás különböző szempontjaival kapcsolatban, a Bizottság úgy véli, hogy a tárgyalási irányelvek, azáltal, hogy lehetővé teszik az említett bizottság, illetve a Tanács részére, hogy meghatározzák „az Unió részletes tárgyalási álláspontját”, amely álláspont ennélfogva az ő számára kötelező erejű lesz, az EUMSZ 218. cikkre való tekintet nélkül.

41 A Bizottság végül megjegyzi, hogy a megtámadott határozat azon elemei, amelyeknek a megsemmisítését kérik, elválaszthatók a határozat többi részétől, és ennélfogva lehetőség van a határozat részleges megsemmisítésére is. Mindenesetre szerinte a különbizottság kijelölését a részleges megsemmisítés nem érintené.

42 A Parlament osztja a Bizottság érvelését. Kifejti, hogy az EUMSZ nem ruházza fel a Tanácsot arra, hogy olyan új tárgyalási részletszabályokat fogadjon el egyoldalúan, amelyek kötelező erejűek a főtárgyalóra nézve. Ugyanis, amennyiben ez így lenne, az mind – főtárgyalói szerepében – a Bizottság hatásköreire, mind a Parlament hatásköreire kihatással lenne.

43 A Parlament ezenfelül megjegyzi, hogy az EUSZ 13. cikk (2) bekezdése szerint az egyes intézményeknek hatásköreik határain belül és a jóhiszemű együttműködés elvét tiszteletben tartva kell eljárniuk.

44 A Parlament kifejti, hogy sem ő maga, sem a Tanács nem jogosult a tárgyalások keretében arra, hogy aktív módon, önálló és kiemelt szerepet játsszon, csorbítva a főtárgyaló jogosultságait. Különösen a Tanács – sem saját, sem pedig az általa kijelölt különbizottság nevében – nem hivatkozhat a tárgyalások során való döntéshozói szerepre.

45 A Tanács azt állítja, hogy a tárgyalási irányelvek elfogadására vonatkozó jogkör, amelynek az a célja, hogy a Bizottságot valamely nemzetközi megállapodásnak az Unió nevében történő megtárgyalására felhatalmazza, és amelyet számára az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdése ismer el, nem értelmezhető akként, mint amely megfosztja őt attól a lehetőségtől, hogy azokat a részletszabályokat is meghatározhassa, amelyek keretében a tárgyalásokat le kell folytatni. Ugyanis, az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdésének minden ettől eltérő értelmezése megfosztaná azt a hatékony érvényesülésétől.

46 A Cseh Köztársaság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Svéd Királyság, valamint az Egyesült Királyság egyetért a Tanács ezen érvével, és jelzi, hogy az EUMSZ 218. cikk (2)–(4) bekezdésének szövege nem ír elő semmiféle korlátozást az ilyen irányelvek elfogadását illetően, és nem képezi akadályát annak sem, hogy ez utóbbiak eljárási szabályokat írjanak elő, különösen a különbizottsággal folytatott konzultáció részletszabályait illetően.

47 A Németországi Szövetségi Köztársaság, a Francia Köztársaság és az Egyesült Királyság ezenfelül úgy véli, hogy a tárgyalási irányelvek Bizottság részére történő előirányzására vonatkozó jogkör kiterjed a tárgyalás eljárási követelményeinek pontos meghatározására is, az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésében foglalt intézmények közötti jóhiszemű együttműködés, valamint az intézményi egyensúly biztosítása érdekében.

48 A Tanács hangsúlyozza, hogy – a tárgyalások megkezdésére felhatalmazást adó és a főtárgyalót kijelölő határozat elfogadásakor – az ő feladata értékelni, hogy célszerű-e, mi több, szükséges-e a tárgyalási irányelvekbe az egyes intézményekre háruló szerepeket, valamint a tárgyalás menetének eljárási szabályait illetően iránymutatásokat foglalni. Ebben az esetben szerinte az ő arra vonatkozó döntési jogának egy következményéről van szó, hogy helye van-e ilyen felhatalmazás megadásának.

49 A Tanács kifejti, hogy az eljárásnak a jogvita tárgyát képező tárgyalási irányelvekben szereplő részletszabályai kizárólag a Bizottság mint főtárgyaló, a Tanács mint valamely nemzetközi megállapodás megtárgyalására és aláírására felhatalmazást adó intézmény és azon különbizottság közötti kapcsolatra vonatkoznak, amelyet a Tanács jelölhet ki a tárgyalások nyomon követésére.

50 A Tanács úgy véli, hogy az eljárás ezen részletszabályai, amelyek a tárgyalási irányelvekben szerepelnek, nem hagyják figyelmen kívül az egyes intézményeket megillető szerepeket, sem a Szerződések által közöttük felállított egyensúlyt. Ugyanis e részletszabályok szerinte csupán azt fejezik ki, hogy miként kell az intézményeknek megvalósítaniuk a jóhiszemű együttműködés elvét a nemzetközi tárgyalásokkal összefüggésben.

51 A Cseh Köztársaság, a Dán Királyság és a Svéd Királyság egyetért a Tanács arra alapított érvével, hogy a Tanácsnak a nemzetközi megállapodások tárgyalásai során aktív szerepe van. A Tanács azon jogköre, hogy tárgyalási irányelveket fogadjon el, és az a tény, hogy a Bizottság köteles arra, hogy a

tárgyalásokat a különbizottsággal való konzultáció mellett folytassa, az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdésének megfelelően, folyamatos egyeztetést és állandó párbeszédet feltételez a Bizottság és a Tanács között, anélkül hogy e folyamat a tárgyalások valamely meghatározott szakaszára korlátozódna.

52 E tekintetben a Lengyel Köztársaság megjegyzi, hogy kizárólag a Tanács számára elfogadható tárgyalási eredmény elérése vezethet végül a megállapodás Unió nevében történő aláírásához és megkötéséhez. Nélkülözhetetlen tehát az, hogy a felhatalmazás főtárgyaló részére történő megadásakor a Tanács megállapíthassa azokat a korlátokat, és megjelölhesse azokat a feltételeket is, amelyek mellett a tárgyalásokat folytatják. Célszerű lenne tehát megelőzni egy olyan helyzetet, amikor ez az eredmény esetleg elfogadhatatlan lenne a Tanács számára, és a végső megállapodástervezet jóváhagyásának elutasítása negatív kihatással lenne a másik féllel fennálló kapcsolatokra. Következésképpen a Tanács arra vonatkozó jogköre, hogy aktívan nyomon kövesse a tárgyalásokat, állandó jelleget ölt, és nem csupán a tárgyalások megkezdésére felhatalmazást adó határozat mellékletében szereplő tárgyalási irányelvek elfogadására korlátozódik.

53 A Tanács véleménye szerint a Bizottságnak a tárgyalásokat a Tanács által adott mandátum korlátai között kell folytatnia. Szerinte a különbizottságon belül kialakított álláspontot úgy kell felfogni, mint a Tanács tárgyalási irányelveinek konkrét kifejeződését, és mint ilyeneknek, azok célja a főtárgyaló segítése azzal, hogy pontosan meghatározzák a Tanács által érvényesíteni kívánt szempontokat. A Bizottság feladata meghatározni a tárgyalás módját, követve a különbizottság – akár szóbeli utasítások, akár írásos dokumentumokban kifejtett álláspontok formájában adott – iránymutatásait.

54 A Tanács pontosítja, hogy a tárgyalási álláspontok különbizottságon belüli meghatározásának az a célja, hogy – a tárgyalási irányelvek figyelembevételével – iránymutatást adjon a főtárgyalónak. Ezen álláspontok nem értelmezhetők úgy, mint amelyek kötelezettséget jelentenének a Bizottság részére arra vonatkozóan, hogy az azokban meghatározott valamennyi iránymutatás tekintetében el kell érnie az elvárt eredményt.

55 E tekintetben a Cseh Köztársaság, a Francia Köztársaság és az Egyesült Királyság a Tanács arra vonatkozó lehetőségét hangsúlyozza, hogy meghatározza a különbizottsággal folytatott konzultáció részletszabályait. Ezenkívül a jogvita tárgyát képező tárgyalási irányelvek, a megtámadott határozatnak az említett irányelveket tartalmazó mellékletének A. szakaszában, annak lehetővé tételével, hogy a különbizottság vagy maga a Tanács „részletes tárgyalási álláspontot” fogadhat el, mindössze emlékeztetnek a Tanács azon jogára, hogy ezen irányelveket bármikor pontosíthatja, valamint arra a szerepre, amely a különbizottságra hárul.

56 E kérdést illetően a Németországi Szövetségi Köztársaság hozzáteszi, hogy a tagállamoknak a szóban forgó megállapodás tárgyát képező területen fennálló „szaktudása” nem lenne kellő mértékben kihasználva, ha a Bizottságnak sikerülne a tárgyalásokon teljesen önálló, a különbizottság észrevételeit figyelmen kívül hagyó fellépésre irányuló szándékát érvényesítenie.

57 A Tanács nem ért egyet az arra alapított érvvel sem, hogy nem kötöttek az EUMSZ 295. cikkben említett intézményközi megállapodást az eljárás részletszabályaira vonatkozóan, hiszen az ilyen megállapodás nem csupán a Bizottságra és a Tanácsra, hanem a Parlamentre is vonatkozna, amely ellentétes lenne az EUMSZ 218. cikkben meghatározott intézményi egyensúly elvével is.

58 A Tanács, amelyet az Egyesült Királyság is támogat, végül megjegyzi, hogy a megtámadott határozat 2. cikke második mondatának és melléklete A. szakaszának részleges megsemmisítése nem képzelhető el, hiszen az alapvetően változtatná meg a tárgyalási felhatalmazás egész tartalmát. Szerinte a megtámadott határozat és melléklete szerkezetéből az következik, hogy e rendelkezések mindegyike egy megbonthatatlan egész részét képezi.

A Bíróság álláspontja

59 A jelen kereset egyrészt a megtámadott határozat 2. cikke második mondatára, másrészt az említett határozat mellékletének A. szakaszára vonatkozik. A kereset e két aspektusát egymást követően kell megvizsgálni.

60 Először is, a Bizottság arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat 2. cikke második mondatában foglalt kötelezettség, amely szerint „a Bizottság minden tárgyalási fordulót követően – de legalább negyedévenként – írásban tájékoztatja a Tanácsot a tárgyalások eredményéről”, ellentétes az EUMSZ 218. cikk (2) és (4) bekezdésével, az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésével és az intézményi egyensúly elvével, valamint az EUMSZ 295. cikkel.

61 Mivel a jelen jogvitában az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdése képezi a Tanácsra, illetve a különbizottságra, valamint a Bizottságra telepített hatáskörök körülhatárolására vonatkozó fő referencianormát, először is az e rendelkezés tekintetében előterjesztett jogalapot kell megvizsgálni.

62 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az derül ki, hogy az EUMSZ 218. cikk a nemzetközi szerződések megkötése terén önálló és általános hatályú alkotmányos normát képez, hiszen meghatározott hatásköröket telepít az uniós intézményekre. E rendelkezés, amely az utóbbiak közötti egyensúly megteremtésére törekszik, többek között úgy rendelkezik, hogy az Unió és valamely harmadik ország vagy országok közötti megállapodásokat a Bizottság tárgyalja meg, a Tanács által elfogadott tárgyalási irányelvek tiszteletben tartásával, majd azokat a Tanács köti meg, vagy egyetértést, vagy a Parlamenttel folytatott konzultációt követően. Az ilyen megállapodások megkötésére vonatkozó hatáskör mindenesetre a Tanácsot illeti, a Bizottság e területen elismert hatásköreinek fenntartásával (lásd ebben az értelemben: Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-327/91, EU:C:1994:305, 28. pont).

63 Ezenkívül az EUSZ 17. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a közös kül- és biztonságpolitika, valamint a Szerződések által meghatározott más esetek kivételével a Bizottság látja el az Unió külső képviseletét.

64 E hatáskörök keretén belül a Tanács és a Bizottság ugyanakkor köteles tiszteletben tartani az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének második mondatát, amely kimondja, hogy „[a]z intézmények jóhiszeműen együttműködnek egymással”. Ezen együttműködésnek különös jelentősége van az Unió nemzetközi téren való fellépését illetően, hiszen az ilyen fellépés az uniós intézmények közötti szoros egyeztetési és konzultációs folyamat megindulását idézi elő.

65 Egyébként az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amikor a Tanács különbizottságot jelöl ki, a tárgyalásokat e bizottsággal egyeztetve kell lefolytatni.

66 Ilyen esetben, mint a jelen ügyben is, a Bizottságnak e különbizottságot minden szükséges információval el kell látnia ahhoz, hogy ez utóbbi nyomon tudja követni a tárgyalások menetét. Ilyen információkat képeznek többek között a jelzett iránymutatások és a tárgyalások során a többi fél által képviselt álláspontok. A különbizottság csak ilyen módon tud véleményt alkotni és útmutatást adni a tárgyalásra vonatkozóan.

67 Tekintettel az EUMSZ 218. cikkben említett megállapodások megtárgyalása és megkötése terén fennálló különböző intézményi hatáskörökre, a Bizottságtól elvárható, hogy ezekről az információkról tájékoztassa a Tanácsot is. Ugyanis célszerű, ha ez utóbbi is rendelkezik az említett információkkal, annak érdekében, hogy megértse a tárgyalások menetét, amely tárgyalások egy olyan megállapodástervezet előkészítésére irányulnak, amelyet majd elé fognak terjeszteni jóváhagyásra.

68 Következésképpen a megtámadott határozat 2. cikkének második mondatában foglalt azon kötelezettséget, miszerint „a Bizottság minden tárgyalási fordulót követően – de legalább negyedévenként – írásban tájékoztatja a Tanácsot a tárgyalások eredményéről”, úgy kell tekinteni, hogy összhangban van az EUMSZ 218. cikk (2) és (4) bekezdésével.

69 Ezt követően az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének állítólagos megsértését illetően emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés szerint az egyes uniós intézmények a Szerződésekben rájuk ruházott hatáskörök határain belül, az ott meghatározott eljárások, feltételek és célok szerint járnak el. Az említett rendelkezés az Unió intézményi struktúrájára jellemző, intézményi egyensúly elvét közvetíti, amely elv magában foglalja, hogy valamennyi intézmény úgy gyakorolja hatásköreit, hogy közben a többi intézmény hatáskörét tiszteletben tartja (lásd: Tanács kontra Bizottság ítélet, C-409/13, EU:C:2015:217, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 Márpedig ugyanazon okok miatt, mint a jelen ítélet 66. és 67. pontjában említettek, a megtámadott határozat 2. cikkének második mondata szintén összhangban van az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésében foglalt azon kötelezettséggel, amely szerint az egyes uniós intézmények a Szerződésekben rájuk ruházott hatáskörök határain belül járnak el.

71 Hasonlóképpen az említett határozat e rendelkezése nem képezi az intézményi egyensúly elvének megsértését sem.

72 Végül, ami az EUMSZ 295. cikk állítólagos megsértését illeti, ez utóbbi nem képezi akadályát annak, hogy a Tanács tárgyalásra felhatalmazást adó határozatban meghatározza azon rendszeres tájékoztatásnak a részletszabályait, amelyet a Bizottságnak a nemzetközi megállapodás Unió által történő megkötése céljából zajló tárgyalások folyamatának egésze során kell nyújtania.

73 E körülményekre tekintettel a Bizottság megsemmisítés iránti kérelmének azon részét, amely e határozat 2. cikke második mondatának megsemmisítésére irányul, el kell utasítani.

74 Másodszor, a Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott határozatnak a jogvita tárgyát képező tárgyalási irányelveket tartalmazó mellékletének A. szakasza figyelmen kívül hagyja a Tanácsra, a különbizottságra, valamint a Bizottságra mint főtárgyalóra ruházott hatásköröknek az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdésében foglalt körülhatárolását, és sérti az EUSZ 13. cikk (2) bekezdését, valamint az intézményi egyensúlyt is.

75 Tekintettel a Bíróság elé terjesztett írásbeli és szóbeli észrevételekre, továbbá emlékeztetve arra, hogy a Tanács a jelen ügyben különbizottságot jelölt ki, először is azt kell eldönteni, hogy a Tanács felhatalmazással rendelkezik-e arra, hogy a tárgyalási irányelveken belül olyan eljárási jellegű szabályokat határozzon meg, mint a jelen ügy tárgyát képezők, és amennyiben a válasz igenlő, a megtámadott határozat mellékletének A. szakaszában megállapított szabályok tiszteletben tartják-e az intézmények és az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdésében említett különbizottság közötti hatáskörmegosztást.

76 E tekintetben a megtámadott határozat melléklete A. szakasza 1. pontjának – a Tanács 2013. május 8-i nyilatkozatának második bekezdésével együttesen értelmezett – harmadik mondatából az derül ki, hogy a Tanács által kijelölt különbizottság „feladata a tárgyalások folytatásának követése és a főtárgyalónak való iránymutatás, figyelembe véve a Tanács által elfogadott tárgyalási irányelveket”. Ezenkívül ezen A. szakasz 1. pontjának negyedik mondata úgy rendelkezik, hogy az említett bizottság üléseinek megszervezése és azokon az elnöki tisztség betöltése a Tanács elnökségét ellátó tagállam feladata.

77 Mivel a Tanács rendelkezik felhatalmazással különbizottság kijelölésére, és mivel a Bizottság az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdése szerint köteles a tárgyalásokat „e bizottsággal egyeztetve” folytatni, ez utóbbinak tájékoztatnia kell az említett bizottságot a tárgyalások valamennyi aspektusáról, annak

érdekében, hogy a vele való egyeztetés hasznos legyen. A különbizottság csak ily módon tud véleményt alkotni és útmutatásokat adni azon álláspontokra vonatkozóan, amelyeket a Bizottságnak a tárgyalások során el kell fogadnia.

78 E körülményekre tekintettel az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az felhatalmazza a Tanácsot arra, hogy a tárgyalási irányelvekben meghatározza a különbizottság és a Bizottság közötti tájékoztatási, kommunikációs és konzultációs folyamatra irányadó eljárási részletszabályokat, hiszen az ilyen szabályok a hatékony belső szintű együttműködés biztosítására irányuló célnak felelnek meg.

79 Ugyanakkor meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat mellékletének A. szakasza tartalmaz-e olyan egyéb rendelkezéseket, amelyek, miközben eljárási jellegűek, esetleg alkalmasak lehetnek arra, hogy megfosszák a főtárgyalót a számára az EUSZ 17. cikk (1) bekezdésében elismert jogkörtől.

80 Ami a megtámadott határozat melléklete A. szakasza 1. pontjának első mondatát illeti, amely szerint „a Bizottság a hatályban lévő vonatkozó uniós jogszabályokkal összhangban folytatja le a tárgyalásokat”, megjegyzendő, hogy itt egy általános jellegű emlékeztetőről van szó, amely a Bizottság mozgásterét határolja körül az adott területen. E célból, egyébként hasznosan, ezen A. szakasz 2. pontjának első mondata utal arra, hogy „a tárgyalásokat időben elő kell készíteni”.

81 Ami ugyanezen pont második mondatát illeti, amely szerint a tárgyalások előkészítése érdekében „a Bizottság, amint lehet, tájékoztatja a Tanácsot a tárgyalások tervezett ütemezéséről és a megtárgyalásra kerülő kérdésekről, és továbbítja a Tanácsnak a vonatkozó dokumentumokat, elegendő időt biztosítva a különbizottság tagjainak, hogy megfelelően felkészüljenek a soron következő tárgyalásokra”, hangsúlyozni kell, hogy egyrészt ez a szövegrész a megtámadott határozat 2. cikkének második mondatában foglalt azon kötelezettséget fejti ki pontosabban, amely összhangban van az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdésével, amint az a jelen ítélet 68. pontjából is kiderül. Másrészt, az említett szövegrész meghatározza a Tanács által kijelölt különbizottsággal történő egyeztetés részletszabályait, az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdésével összhangban.

82 Ugyanez érvényes e határozat melléklete A. szakaszának 4. pontjára is, amely úgy rendelkezik, hogy „a Bizottság minden tárgyalási fordulót követően – de legalább negyedévenként – jelentést készít a Tanácsnak a tárgyalások eredményéről”, és „[a] Bizottság tájékoztatja a Tanácsot és konzultál a különbizottsággal a tárgyalások során esetleg felmerülő minden jelentősebb problémáról”.

83 Végül a megtámadott határozat melléklete A. szakasza 3. pontjának második mondatát, amely „a különbizottság előzetes engedélye alapján” lehetővé teszi az Éghajlatváltozási Bizottság tanácsadásra való felkérését „a tárgyalások sajátos technikai vonatkozásait illetően”, szintén úgy kell tekinteni, mint amely a különbizottsági konzultáció részletszabályainak körébe tartozik.

84 Ebből következik, hogy az A. szakasznak a jelen ítélet 80–83. pontjában vizsgált szövegrészei nem sértik sem az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdését, sem az EUSZ 13. cikk (2) bekezdését, sem az intézményi egyensúly elvét, sem az EUMSZ 295. cikket.

85 Ennélfogva utoljára még meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozat mellékletének A. szakaszában szereplő két szövegrész, nevezetesen 1. pontjának második mondata, amely úgy rendelkezik, hogy „[a]z Unió részletes tárgyalási álláspontját adott esetben az 1. cikk (2) bekezdésében említett különbizottságban vagy a Tanácson belül kell meghatározni”, valamint 3. pontja első mondatának azon konkrét része, amely lehetővé teszi a különbizottság számára minden egyes tárgyalási forduló előtt „tárgyalási álláspont kialakítását”.

86 Fontos megjegyezni, hogy az említett kikötések olyan rendelkezéseket képeznek, amelyek kötik a főtárgyalót.

87 Ugyanis, bár a Tanács mindössze azt állítja, hogy a tárgyalási álláspontoknak az a célja, hogy segítsék a főtárgyalót, és azok nem értelmezhetők úgy, mint amelyek kötelezettséget jelentenének a Bizottság számára a „kívánt eredmény” elérésére vonatkozóan, e rendelkezésekből – azokat szövegükre figyelemmel és összefüggéseikbe helyezve értelmezve – az következik, hogy az a céljuk, hogy ezen álláspontok kötelező erejűek legyenek a főtárgyalóra nézve.

88 Márpedi, a különbizottság vagy adott esetben maga a Tanács által kialakított álláspontok kötelező jellege sérti az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdését.

89 Ugyanis, egyrészt a jelen ítélet 85. pontjában említett két szövegrész azzal a feladattal ruházza fel a különbizottságot, hogy kialakítsa az Unió részletes tárgyalási álláspontját, amely meghaladja azt a konzultatív szerepet, amelyet számára e rendelkezés szánt.

90 Másrészt, bár az EUMSZ 218. cikk (4) bekezdése kétségtelenül a Tanácsot hatalmazza fel arra, hogy tárgyalási irányelveket fogalmazzon meg, e rendelkezés – a megtámadott határozat melléklete A. szakasza 1. pontjának második mondatában foglaltakkal ellentétben – nem ruházza fel ezen intézményt „részletes tárgyalási álláspontnak” a főtárgyaló részére történő előírására vonatkozó jogkörrel.

91 Ebből az következik, hogy a Tanács, azáltal hogy az említett szövegrészeket belefoglalta a tárgyalási irányelvekbe, megsértette az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésében említett azon kötelezettséget, hogy az EUMSZ 218. cikk (2)–(4) bekezdése által ráruházott hatáskörök korlátain belül jár el.

92 Ezáltal a Tanács megsértette az intézményi egyensúly elvét is.

93 E körülményekre tekintettel a megtámadott határozat melléklete A. szakasza 1. pontjának második mondata, valamint az ezen A. szakasz 3. pontjának első mondatában szereplő „és kialakítsa a tárgyalási álláspontot” szövegrészt meg kell semmisíteni.

94 Ami az uniós aktusok részleges megsemmisítésének feltételeit illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az ilyen megsemmisítés csak abban az esetben lehetséges, ha a megsemmisíteni kért elemek elválaszthatók az aktus többi részétől (lásd: Bizottság kontra Tanács ítélet, C-29/99, EU:C:2002:734, 45. pont, és Németország kontra Bizottság ítélet, C-239/01, EU:C:2003:514, 33. pont). A Bíróság többször is kimondta azt, hogy ez az elválaszthatósági követelmény nem teljesül, ha az aktus részleges megsemmisítése folytán annak lényeges tartalma megváltozik (lásd: Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-504/09 P, EU:C:2012:178, 98. pont; Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-427/12, EU:C:2014:170, 16. pont). Ami a megtámadott rendelkezések elválaszthatóságának vizsgálatát illeti, ahhoz meg kell vizsgálni az említett rendelkezések hatályát, annak értékelése végett, hogy a megsemmisítésük módosítja-e a megtámadott határozat szellemét és lényegét (lásd: Bizottság kontra Észtország ítélet, C-505/09 P, EU:C:2012:179, 112. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

95 A jelen ügyben a megtámadott határozat melléklete A. szakasza 1. pontjának második mondata, valamint az ezen A. szakasz 3. pontjának első mondatában szereplő „és kialakítsa a tárgyalási álláspontot” fordulat, amelyeket a jelen ítélet 85. pontjában ismertettünk, elválasztható a határozat többi részétől. Ugyanis e két megsemmisítési kérelempont nem változtatja meg a megtámadott határozat érdemét, és különösen nincs kihatással a Bizottságnak a tárgyalások lefolytatásával kapcsolatos, az említett határozat mellékletében szereplő tárgyalási irányelvekből eredő kötelezettségeire, valamint az említett határozat 2. cikkének második mondatából eredő, a Tanács tájékoztatására vonatkozó kötelezettségére.

96 Egyébként az említett megsemmisítés nem változtatná meg a megtámadott határozat melléklete A. szakasza többi részének lényegét sem.

97 A fenti megfontolások egészéből eredően a megtámadott határozat mellékletének „A tárgyalások menete” című A. szakaszában meg kell semmisíteni:

– ezen A. szakasz 1. pontjának második mondatát, amelynek értelmében „[a]z Unió részletes tárgyalási álláspontját adott esetben az 1. cikk (2) bekezdésében említett különbizottságban vagy a Tanácson belül kell meghatározni”, és

– az említett szakasz 3. pontjában az „és kialakítsa a tárgyalási álláspontot” szövegrészt.

A költségekről

98 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság részben pernyertes lett, az említett szabályzat 138. cikke (3) bekezdésének megfelelően a Bizottság és a Tanács maga viseli saját költségeit, ideértve a Bizottság kontra Tanács végzés (C-425/13, EU:C:2014:91) alapjául szolgáló eljárásban felmerült költségeket is.

99 Az említett szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése szerint a Parlament, valamint a Cseh Köztársaság, a Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Holland Királyság, a Lengyel Köztársaság, a Svéd Királyság és az Egyesült Királyság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Unión belüli kereskedelmi rendszerének az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Ausztrálián belüli kereskedelmi rendszerével való összekapcsolására irányuló tárgyalások megkezdésére felhatalmazást adó, 2013. május 13-i tanácsi határozat mellékletének „A tárgyalások menete” című A. szakaszában megsemmisíti:

– ezen A. szakasz 1. pontjának második mondatát, amelynek értelmében „[a]z Unió részletes tárgyalási álláspontját adott esetben az 1. cikk (2) bekezdésében említett különbizottságban vagy a Tanácson belül kell meghatározni”, és

– az említett szakasz 3. pontjában az „és kialakítsa a tárgyalási álláspontot” szövegrészt.

2) A Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Az Európai Bizottság és az Európai Unió Tanácsa maga viseli saját költségeit, ideértve a Bizottság kontra Tanács végzés (C-425/13, EU:C:2014:91) alapjául szolgáló eljárásban felmerült költségeket is.

4) Az Európai Parlament, valamint a Cseh Köztársaság, a Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Francia Köztársaság, a Holland Királyság, a Lengyel Köztársaság, a Svéd Királyság és az Egyesült Királyság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások